

Środa, 10 lutego 2010 r.

Sytuacja w Iranie

P7_TA(2010)0016

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie Iranu

(2010/C 341 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu,
- uwzględniając oświadczenie wydane w dniu 5 lutego 2010 r. przez wysoką przedstawiciel Unii do spraw polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Catherine Ashton w sprawie zbliżających się egzekucji w Iranie,
- uwzględniając wspólne oświadczenie UE i USA z dnia 8 lutego 2010 r. wzywające rząd Iranu do wypełnienia jego zobowiązań w zakresie praw człowieka,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 9 października 2009 r., w którym Parlament ponownie podkreślił swoje zaangażowanie na rzecz ogólnoswiatowego zniesienia kary śmierci oraz w szczególności potępił wykonywanie najwyższego wymiaru kary za przestępstwa popełniane przez młodocianych,
- uwzględniając oświadczenie Rady w sprawie Iranu z dni 10-11 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie wysokiej przedstawiciel z dnia 12 stycznia 2010 r. w sprawie procesu przeciwko siedmiorgu przywódców bahaickich w Iranie,
- uwzględniając rezolucje Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1737(2006), 1747(2007), 1803(2008) i 1835(2008),
- uwzględniając rezolucję przyjętą przez Radę Gubernatorów Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA) w dniu 27 listopada 2009 r. w sprawie wdrożenia w Islamskiej Republice Iranu porozumienia o zabezpieczeniach Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, a także odpowiednich postanowień ww. rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR), Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (ICESCR), Międzynarodową konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji rasowej oraz Konwencję o prawach dziecka, wszystkich których stroną jest Iran,
- uwzględniając oświadczenie irańskiego ministerstwa wywiadu z dnia 5 stycznia 2010 r. uznające za „nielegalne” wszelkie kontakty między obywatelami Iranu i 60 organizacjami pozarządowymi, a także licznymi mediami międzynarodowymi nadającymi w języku perskim,
- uwzględniając „przełożenie” przez irańskie władze wizyty delegacji Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z Iranem w Teheranie, zaplanowanej na 8-11 stycznia 2010 r.,
- uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu;

Demokracja i prawa człowieka

- A. mając na uwadze, że sytuacja w Iranie stale się pogarsza, a ze strony irańskiego rządu nie ma sygnałów, że zamierza on zająć się kwestią wewnętrzną i ogólnoswiatowych obaw dotyczących prawomocności wyborów przeprowadzonych w czerwcu 2009 r., mając na uwadze, że przesłanki dotyczące oszustwa na szeroką skalę doprowadziły do powszechnych protestów (tzw. „zielonego ruchu”), które przybrały formę masowych demonstracji trwających przez ostatnie kilka miesięcy,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- B. mając na uwadze, że sytuacja polityczna w Iranie po spornych wyborach prezydenckich w czerwcu 2009 r. pokazała, że w kraju istnieje ogromny potencjał oddolnych zmian demokratycznych zainicjowanych przez dynamiczne i aktywne społeczeństwo obywatelskie,
- C. mając na uwadze, że irańskie siły bezpieczeństwa, Gwardia Rewolucyjna, milicja Basij i policja brutalnie odpowiedziały na protesty, arbitralnie zatrzymując tysiące pokojowych demonstrantów i dysydentów, w tym studentów i wykładowców akademickich, obrońców praw kobiet, działaczy związków zawodowych, prawników, dziennikarzy, autorów blogów, duchownych i wybitnych obrońców praw człowieka, co stanowi wyraźną próbę zastraszenia krytyków i zduszenia sprzeciwu,
- D. mając na uwadze, że według ich własnych relacji w wielu przypadkach osoby przetrzymywane w więzieniach i tajnych miejscach zatrzymania bito lub torturowano, a niekiedy napastowano seksualnie; mając na uwadze, że w trakcie dochodzenia przeprowadzonego przez parlament Islamskiej Republiki Iranu (Madżlis) na początku 2010 r. ustalono, że zastępca prokuratora Said Mortazawi był bezpośrednio odpowiedzialny za śmierć co najmniej trzech aresztantów, do której doszło wskutek tortur i zaniedbań w więzieniu Kahrizak, którego zamknięcie wymiar sprawiedliwości nakazał trzy lata wcześniej,
- E. mając na uwadze, że urzędnicy rządowi potwierdzili, iż od czerwca 2009 r. co najmniej 30 demonstrantów zmarło podczas protestów lub w areszcie, a co najmniej kolejne 7 osób zginęło w starciach w dniu 27 grudnia 2009 r. podczas święta Aszury; mając na uwadze, że faktyczna liczba śmiertelnych ofiar przemocy ze strony rządu jest, jak się uważa, znacznie wyższa,
- F. mając na uwadze, że dodatkowo nasiliły się systematyczne przypadki nękania przez siły bezpieczeństwa członków mniejszości religijnych, takich jak baħaici (wszystkich siedmiu byłych ich przywódców zostało aresztowanych i oczekuje na proces), sunnici i chrześcijanie (w tym ośmiu księży), oraz że siły bezpieczeństwa przeprowadziły serię arbitralnych zatrzymań i egzekucji kurdyjskich, azerskich, beludżyjskich i arabskich członków społeczeństwa obywatelskiego i działaczy politycznych; mając w szczególności na uwadze, że 21 Kurdów oczekuje obecnie na wykonanie kary śmierci,
- G. mając na uwadze, że w dniu 9 września 2008 r. irański parlament zatwierdził ustawę o apostazji, na mocy której przejście z islamu na inną religię będzie podlegać karze śmierci,
- H. mając na uwadze, że od sierpnia 2009 r. wymiar sprawiedliwości zainscenizował procesy pokazowe setek wiodących reformatorów i działaczy rzekomo powiązanych z uczestnikami zamieszek próbującymi wspierać „aksamitną rewolucję”; mając na uwadze, że podczas tych procesów wielu dysydentów składało relacjonowane w telewizji zeznania, które wyglądały na wymuszone,
- I. mając na uwadze, że rząd Iranu nadal oskarża europejskie kraje o ingerowanie w sytuację polityczną w tym kraju; mając na uwadze, że oskarżenia te doprowadziły do wydalenia dwóch brytyjskich dyplomatów, aresztowania kilku irańskich pracowników brytyjskiej ambasady i krótkotrwałego zatrzymania jednego szwedzkiego i dwóch niemieckich pracowników ambasady za ich domniemaną rolę w protestach, które miały miejsce w Iranie w okresie powyborczym,
- J. mając na uwadze, że w dniu 28 stycznia 2010 r. dokonano egzekucji Mohammada Rezy Ali-Zamaniego i Arasza Rahmanipura oraz że były to pierwsze wykonane wyroki śmierci, które według oficjalnych źródeł powiązane były z ruchem protestacyjnym, mimo faktu, że przynajmniej jeden z nich, o ile nie obydwa, przebywał już w czasie wyborów w więzieniu; mając na uwadze, że według doniesień co najmniej dziewięć osób skazano na śmierć za domniemane związki z „zielonym ruchem”,
- K. mając na uwadze, że w dniu 27 grudnia 2009 r., ostatnim dniu święta Aszury, został zastrzelony, a następnie celowo przejechany przez samochód, 35-letni Ali Musawi, bratanek Mira-Hosejna Musawiego, głównego kandydata opozycji w czerwcowych wyborach prezydenckich, co nosi wszelkie znamiona celowego zabójstwa mającego służyć jako poważne ostrzeżenie dla jego wuja,
- L. mając na uwadze, że w dniu 8 stycznia 2010 r. próbowano zabić Mehdiego Karrubiego, drugiego największego kandydata opozycji w wyborach prezydenckich, wystrzelując dwie kule w jego samochód, który był kuloodporny, a miało to miejsce podczas gdy milicja Basij i Gwardia Rewolucyjna zgromadziły się, aby protestować przeciwko obecności Karrubiego w Kazwinie,

Środa, 10 lutego 2010 r.

- M. mając na uwadze, że wciąż nasila się ograniczanie wolności prasy i słowa, oraz mając na uwadze, że irańskie władze rozpoczęły częste i zakrojone na szeroką skalę zakłócanie międzynarodowych sieci radiowych i telewizyjnych, wielu międzynarodowych stron internetowych, w tym Facebooka i Twittera, a także stron internetowych miejscowej opozycji oraz usług telefonii komórkowej w Teheranie, powodując problemy przesyłowe w sieciach krajów Bliskiego Wschodu, a nawet w Europie,
- N. mając na uwadze, że europejskie i rosyjskie przedsiębiorstwa dostarczają Iranowi niezbędnych narzędzi służących do filtrowania i zakłócania, przy czym niektóre z nich mogą nawet stwarzać zagrożenie dla zdrowia osób mieszkających w pobliżu tych instalacji,
- O. mając na uwadze, że Gwardia Rewolucyjna, jej tajne służby oraz milicja Basij odgrywają coraz aktywniejszą rolę w gnębieniu irańskich cywilów i aresztowaniu obrońców praw człowieka oraz okazują się przejmować kontrolę nad prawem,

Kwestia jądrowa

- P. mając na uwadze, że Iran jest stroną Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, wyrzekł się nabywania broni jądrowej poprzez ratyfikację tego układu i jest prawnie zobowiązany do deklarowania i rozmieszczenia wszelkich swoich działań jądrowych, w tym materiału jądrowego, zgodnie z zabezpieczeniami Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej (MAEA),
- Q. mając na uwadze, że art. IV Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej mówi o niezbywalnym prawie wszystkich stron układu do prowadzenia badań, produkcji i wykorzystania energii jądrowej dla pokojowych, cywilnych celów, bez uszczerbku dla artykułów I i II tego układu i zgodnie z nimi,
- R. mając na uwadze, że z naruszeniem obowiązków wynikających z Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej Iran potajemnie wybudował zakład wzbogacania uranu w Kom i zawiadomił MAEA o jego istnieniu dopiero dłuższy czas po rozpoczęciu budowy; mając na uwadze, że ten przypadek naruszenia przepisów budzi podejrzenia, iż mogą istnieć też inne tajne ośrodki jądrowe oraz dodatkowo osłabia wiarę w irańskie zapewnienia co do czysto cywilnego charakteru programu jądrowego tego kraju,
- S. mając na uwadze, że w sprawozdaniu MAEA z dnia 16 listopada 2009 r. ustępujący dyrektor generalny MAEA dr ElBaradei zauważył, że dopóki Iran nie wdroży protokołu dodatkowego i nie wyjaśni nierozstrzygniętych kwestii w sposób zadowalający dla MAEA, agencja nie będzie w stanie dostarczyć wiarygodnych gwarancji co do niewystępowania niezgłoszonych materiałów jądrowych i działań nuklearnych w Iranie, oraz że wciąż istnieje szereg nierozwiązanych kwestii, które mogą wskazywać na ewentualny wymiar militarny irańskiego programu jądrowego,
- T. mając na uwadze, że dążąc do rozwiązania kwestii programu jądrowego Iranu na drodze dyplomatycznej, UE, Stany Zjednoczone, Chiny i Rosja zaproponowały, aby pod auspicjami MAEA zawrzeć porozumienie mające na celu przeniesienie istniejącego irańskiego nisko wzbogaconego uranu do Rosji i Francji, gdzie zostałby on przekształcony w pręty paliwowe umożliwiające dalsze działanie reaktora medyczo-badawczego w Teheranie, oraz że od kiedy Iran odrzucił tę propozycję, w Radzie Bezpieczeństwa toczą się stale dyskusje na temat zaostrenia sankcji wobec Iranu,
- U. mając na uwadze, że Iran w dalszym ciągu rozwija technologię raketowych pocisków balistycznych i dąży do opanowania zdolności użycia międzykontynentalnych pocisków balistycznych, co może pozwolić na przenoszenie ładunków jądrowych,
- V. mając na uwadze, że rząd Iranu wydał sprzeczne oświadczenia w sprawie swojego programu jądrowego oraz zarządził dalsze działania dotyczące wzbogacania uranu, które mają rozpocząć się w dniu 7 lutego 2010 r.,

Demokracja i prawa człowieka

1. wyraża poważne wątpliwości co do prawidłowości wyników wyborów, które doprowadziły do wyboru prezydenta Ahmadineżada na drugą kadencję mimo wyraźnych oznak oszustwa wyborczego na szeroką skalę oraz uważa, że poważnie podważa to pełnoprawność mandatu prezydenta Iranu;

Środa, 10 lutego 2010 r.

2. składa hołd odwadze wszystkich irańskich obywateli domagających się większej wolności i bardziej demokratycznych praw oraz wyrażających pragnienie życia w społeczeństwie wolnym od represji i zastraszania; w szczególności składa hołd irańskim kobietom, które odegrały doniosłą rolę w powyborczych demonstracjach w czerwcu 2009 r.;
3. zdecydowanie popiera demokratyczne aspiracje narodu irańskiego i głęboko ubolewa nad faktem, że irański rząd i parlament są najwyraźniej niezdolne do konstruktywnej odpowiedzi na uzasadnione żądania irańskich obywateli, zwłaszcza młodego pokolenia, którego nadzieje na rozwój gospodarczy i społeczny zbyt długo tłumiono;
4. wzywa irański rząd do pełnego poszanowania prawa do pokojowych zgromadzeń oraz wolności słowa, również w związku z demonstracjami zapowiedzianymi na dzień 11 lutego 2010 r.; zdecydowanie potępia stosowanie przez władze irańskie przemocy wobec protestujących, którzy pragną korzystać z wolności słowa oraz prawa do pokojowego zgromadzenia;
5. wzywa do natychmiastowego uwolnienia wszystkich osób przetrzymywanych jedynie za pokojowe korzystanie ze swego prawa do wolności wypowiedzi, zgromadzeń i stowarzyszeń lub z powodu swoich przekonań religijnych lub orientacji seksualnej, oraz wzywa władze do ścigania i postawienia przed sądem urzędników rządowych i członków służb bezpieczeństwa, którzy odpowiadają za zabójstwa dysydentów lub członków ich rodzin, demonstrantów i osób zatrzymanych, za znęcanie się nad nimi i ich torturowanie;
6. stanowczo potępia wyroki śmierci wydawane w Iranie i wykonywane tam egzekucje, w szczególności niedawną egzekucję Mohammada-Rezy Ali-Zamaniego i Arasza Rahmanipura, oraz wzywa do zniesienia kary śmierci; wzywa władze Iranu do zaprzestania oskarżania demonstrantów, którzy pokojowo manifestują o więcej praw demokratycznych w odniesieniu do „Moharabehu”(prowadzenia wojny przeciwko Bogu), podlegającego karze śmierci; wzywa Iran do natychmiastowego wprowadzenia moratorium ONZ na wykonywanie kary śmierci, zgodnie z rezolucjami Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych 62/149 i 63/168;
7. jest zbulwersowany podejmowanymi przez rząd lub siły bezpieczeństwa próbami zabicia kandydatów na prezydenta lub członków ich rodzin, i wzywa Najwyższego Przywódcę Chameneiniego do zagwarantowania bezpieczeństwa głównym przywódcom irańskiej opozycji;
8. potępia wysiłki irańskich władz zmierzające do cenzurowania prasy i zakłócania usług radiowych, telewizyjnych i internetowych takich stacji jak BBC, i apeluje do UE i jej państw członkowskich o zaskarżenie tych metod na skalę międzynarodową do Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ITU);
9. potępia decyzję władz irańskich zakazującą kontaktów z zagranicznymi organizacjami pozarządowymi, w szczególności z tymi, których celem jest obrona wolności i praw obywatelskich, i wzywa władze Iranu do natychmiastowego zniesienia tego zakazu;
10. apeluje do władz irańskich o natychmiastowe położenie kresu praktyce transmitowania w telewizji pokazowych procesów, oraz do irańskiego parlamentu o zmianę prawa krajowego umożliwiającego rządowi odmowę przyznania należnych praw procesowych, takich jak prawo pozwanym do właściwej reprezentacji prawnej;
11. zdecydowanie krytykuje międzynarodowe przedsiębiorstwa, zwłaszcza firmę Nokia Siemens, za dostarczanie irańskim władzom niezbędnych technologii służących do cenzurowania i inwigilacji, które odgrywają zasadniczą rolę przy prześladowaniu i zatrzymaniu irańskich dysydentów;
12. potępia zarzuty jakoby pracownicy europejskich ambasad ingerowali w wewnętrzne sprawy Iranu i wzywa w związku z tym władze Iranu do przestrzegania konwencji wiedeńskiej i standardów dyplomatycznych;
13. jest zaniepokojony charakterem demonstracji, które odbyły się przed ambasadami UE w Teheranie w dniu 9 lutego 2010 r., gdyż zostały zorganizowane przez bojówki Basji i wzywa władze Iranu do zagwarantowania bezpieczeństwa misji dyplomatycznych;

Środa, 10 lutego 2010 r.

Kwestia jądrowa

14. niezależnie od prawa Iranu do produkcji energii jądrowej do celów pokojowych, zgodnie z zasadami systemu nierozprzestrzeniania, przypomina, że ryzyko rozprzestrzeniania broni związane z irańskim programem jądrowym pozostaje dla Unii Europejskiej i wspólnoty międzynarodowej źródłem poważnych obaw, co bardzo wyraźnie stwierdzono w rezolucjach Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1737, 1747, 1803 i 1835;

15. ubolewa, że nie osiągnięto istotnego postępu, jeżeli chodzi o kluczowe kwestie będące przedmiotem poważnych obaw, i ponawia apel do Iranu o przywrócenie przejrzystości swojego programu jądrowego poprzez udzielenie MAEA wyczerpujących, jasnych i wiarygodnych odpowiedzi, o wyjaśnienie wszystkich pozostałych kwestii i obaw dotyczących programu, w tym spraw o potencjalnym znaczeniu wojskowym, o pełne wdrożenie postanowień porozumienia o zabezpieczeniach całkowitych, w tym ustaleń uzupełniających, oraz o ratyfikowanie i wdrożenie protokołu dodatkowego;

16. wyraża poparcie dla dwutorowego podejścia Rady Europejskiej i dla wszelkich starań mających na celu znalezienie na drodze negocjacji długoterminowego rozwiązania irańskiej kwestii jądrowej; podkreśla, że jakiegokolwiek dalsze sankcje związane z zagrożeniem jądrowym powinny wykluczać środki, które miałyby negatywne skutki dla całej irańskiej ludności;

17. ubolewa nad tym, że irański rząd po raz kolejny odrzucił wszelkie próby zawarcia kompromisu w kwestii jądrowej oraz że reżim irański dąży najwyraźniej do wykorzystania tej sprawy do odwrócenia uwagi od kryzysu w kraju oraz jako taktyki służącej zyskaniu na czasie i uniknięciu dyskusji w Radzie Bezpieczeństwa ONZ na temat dalszych sankcji, uważa także, że ostatnie oświadczenia prezydenta Iranu Mahmuda Ahmadineżada stanowią element tej taktyki;

Stosunki UE-Iran

18. podkreśla znaczenie dalszego dialogu z Iranem na wszystkich szczeblach, a zwłaszcza ze społeczeństwem obywatelskim; ubolewa nad faktem, że strona irańska odwołała zaplanowaną wizytę delegacji Parlamentu Europejskiego i ma nadzieję, że irański rząd i parlament zrewidują swoje stanowisko w sprawie bezpośrednich kontaktów;

19. wzywa Radę do pozostania w gotowości do współpracy z Iranem w celu osiągnięcia wynegocjowanego rozwiązania kwestii jądrowej, a także regionalnych kwestii bezpieczeństwa, przy uwzględnieniu uzasadnionych interesów i obaw Iranu dotyczących bezpieczeństwa, w tym długofalowej perspektywy stworzenia na Bliskim Wschodzie strefy wolnej od broni jądrowej;

20. uważa, że należy rozpocząć poważną debatę na poziomie UE dotyczącą możliwości wprowadzenia dalszych ukierunkowanych sankcji, które nie przynosiłyby szkody całemu społeczeństwu Iranu; apeluje o rozszerzenie obecnej listy osób i organizacji objętych zakazem wjazdu na terytorium UE i zamrożeniem majątku o te osoby, które odpowiadają za represje i ograniczenie wolności w tym kraju, a także o osoby odpowiedzialne za naruszenie przez Iran międzynarodowych zobowiązań dotyczących kwestii jądrowej;

21. z zadowoleniem przyjmuje niedawne oświadczenia wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji oraz innych przywódców UE, że w kolejnym etapie dyskusję należy przenieść na forum Rady Bezpieczeństwa ONZ, oraz wzywa francuskie przewodnictwo Rady Bezpieczeństwa ONZ do umieszczenia irańskiej kwestii jądrowej w porządku obrad w lutym 2010 r.; wzywa władze Chin do wspierania wysiłków społeczności międzynarodowej mających na celu wstrzymanie irańskiego programu wzbogacania uranu;

22. przypomina władzom Iranu, że aby nawiązać owocne relacje z UE Iran musi zagwarantować przestrzeganie podstawowych praw człowieka, poszanowanie zasad demokracji, wolności słowa i praworządności, gdyż jest to niezbędny warunek dla wszystkich krajów, które utrzymują polityczne i gospodarcze stosunki z UE; podkreśla, że ewentualne zawarcie porozumienia o handlu i współpracy między Iranem a UE jest uzależnione od poszanowania tych wartości, pełnego przestrzegania przez Iran rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ i MAEA, dostarczenia obiektywnych gwarancji co do pokojowego charakteru irańskiego programu jądrowego oraz od zaprzestania wspierania przez Iran działalności terrorystycznej;

Środa, 10 lutego 2010 r.

23. apeluje do państw członkowskich i Komisji Europejskiej o czynne wspieranie inicjatyw mających na celu poprawę pluralizmu środków przekazu oraz z zadowoleniem przyjmuje postępy, jakie wniósł zainicjowany już projekt nadawania wiadomości europejskich w języku perskim;

24. wzywa Komisję i Radę do podjęcia natychmiastowych działań w celu wprowadzenia zakazu wywozu przez europejskie przedsiębiorstwa technologii inwigilacyjnych do krajów, takich jak Iran, których rządy mogą je wykorzystać do naruszania wolności wypowiedzi;

25. wzywa Komisję do ustanowienia delegatury Unii Europejskiej w Teheranie;

26. apeluje do Komisji i Rady o opracowanie dodatkowych środków w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) i europejskiej polityki imigracyjnej, aby czynnie chronić bezpieczeństwo irańskich obrońców praw człowieka;

*

* *

27. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wysokiej przedstawiciel, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu Narodów Zjednoczonych, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu.

Sytuacja w Jemenie

P7_TA(2010)0017

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie sytuacji w Jemenie

(2010/C 341 E/04)

Parlament Europejski,

— uwzględniając oświadczenie przewodniczącego wygłoszone podczas spotkania na wysokim szczeblu w sprawie Jemenu dnia 27 stycznia 2010 r.,

— uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych w sprawie Jemenu z dnia 25 stycznia 2010 r. i z dnia 27 października 2009 r.,

— uwzględniając oświadczenie prezydencji w imieniu Unii Europejskiej z dnia 27 października 2009 r. w sprawie pogorszenia bezpieczeństwa w Jemenie,

— uwzględniając dokument strategiczny Wspólnoty Europejskiej dla Jemenu na lata 2007–2013,

— uwzględniając rezultaty wizyty delegacji Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z państwami rejonu Zatoki Perskiej, w tym z Jemenem, w dniach 22-25 lutego 2009 r. w Jemenie,

— uwzględniając końcowe sprawozdanie misji obserwacji wyborów Unii Europejskiej z dnia 26 września 2006 r.,

— uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,

A. mając na uwadze pogarszającą się od dłuższego czasu ogólną sytuację polityczną, społeczno-gospodarczą i dotyczącą bezpieczeństwa w Jemenie, która budzi poważny niepokój wspólnoty międzynarodowej,